

Otec Kramara vyzýva kvôli Viganovi, aby všetci katolíci „priznali farbu“ či sú katolíkami alebo nie. Myslí skutočne všetkých? A čo si pod „katolíkom“ vlastne predstavuje?

17. júla 2024 ✝ Krátke správy

Bývalý hovorca *Konferencie biskupov Slovenska*, otec Martin Kramara, ktorý sa medzi našimi čitateľmi preslávil počas veľkého pandemického cvičenia ako iniciátor a zostavovateľ zoznamu konšpiračných webov, ale aj ako účastník (už ako vikár Žilinskej diecézy) medzináboženskej cyklotúry s názvom *Od synagógy ku kostolu* (tú zhodnotil jezuita Miloš Lichner nasledovne: „*Toto gesto vydávalo krásny signál vzájomnej jednoty bez ohľadu na rozmanitosť náboženského presvedčenia.*“), uverejnil v najnovšom čísle týždenníka *Katolícke noviny* svoj komentár ohľadom exkomunikácie bývalého apoštolského nuncia v USA, arcibiskupa Carla Mariu Viganu.

<https://www.katolickenoviny.sk/komentar/category/komentar/article/presvedcenie-o-vlastnej-pravde.xhtml>

Tento individuálny prípad exkomunikácie mu poslužil ako inšpirácia pre výzvu všetkým katolíkom, aby si „obliekli dresy“ a „priznali farbu“, či chcú byť alebo nechcú byť katolíkami:

„Prosím vás pekne. Oblečme si dresy. Keď chceš byť katolík, buď katolík. Keď nechceš, povedz to na rovinu. Nerozprávaj, že ty pápeža uznávať nemusíš! A keď si ľavičiar alebo pravičiar: priznaj farbu! Nehrajme sa na slepú babu, nezávislosť a svoju svätú pravdu. Aby aj o nás potom nemuseli konštatovať, že sme mimo.“

Veľmi dobre napísané. Skutočne je potrebné, aby ľudia otvorene povedali či chcú alebo nechcú byť katolíkami. Je to nakoniec dobrovoľné, nikoho za odpadnutie od Cirkvi nestihajú.

Otec Martin Kramara

zdroj: Youtube

Len nám tu trochu niečo nesedí: Ako to, že toto volanie po jasnom deklarovaní katolíckej viery u všetkých katolíkov počujeme až teraz? A po druhé: Aké kritériá (nie vlastné – subjektívne, ako sám prízvukuje, ale objektívne) nám otec Kramara ponúka pri posudzovaní toho, kto je alebo kto nie je katolíkom?

K prvej otázke sa žiada napísať nasledovné:

Kde bol otec Kramara, keď kardináli a oficiálni činitelia *Synody o synodalite* Hollerich a Grech otvorene schvaľovali v rozhovoroch zmeny katolíckej morálky v Katechizme? Kde bol vtedy, keď pápež František podpísal v Abu Zabí dokument tvrdiaci, že mnohosť náboženstiev je Božou vôľou? Kde bol vtedy, keď rôzni kňazi a preláti otvorene schvaľovali požehnávanie homosexuálnych párov (a to dokonca ešte pred *Fiducia supplicans*) a stále ho schvaľujú, čo je v zrejmom rozpore s katolíckym morálnym učením? Kde bol vtedy, keď významní cirkevní predstavitelia opakovane deklarovali, že úlohou Cirkvi nie je obracať neveriacich na pravú katolícku vieru?

Týmito otázkami sa dostávame k druhej základnej otázke: Aké má potom vôbec otec Kramara kritérium ohľadom toho to, čo to znamená byť katolíkom? Pretože podľa všetkého týmto kritériom asi nebude, tak ako po celé stáročia popri formálnej príslušnosti k jedinej, svätej, apoštolskej a katolíckej Cirkvi aj vernosť katolíckemu učeniu a morálke, inak by predsa opakovane vyzýval na obliekanie si dresov a priznávanie farieb vždy vtedy, keď by uvidel u niektorého preláta (nielen u Vigana) heterodoxné odchýlky od katolíckej viery a mravov. A že je ich neúrekom.

Kritérium bude teda zrejme iné a nie je ťažké si domyslieť aké: bezhraničná poslušnosť vždy tomu aktuálnemu vedeniu vo Vatikáne, nech by deklarovalo čokoľvek a konalo akokoľvek. Nestačí už ani poslušnosť pokoncilovému smerovaniu, ale potrebná je poslušnosť práve len aktuálnemu vedeniu. Aktuálnemu preto, lebo aj s elementárnou pamäťou dnešného päťdesiatnika sú katolíci schopní sa rozpomenúť, že napríklad pokoncilový pápež Ján Pavol II. sa na LGBT aktivity pozeral s ostentatívnym odporom a verbálne ich nekompromisne odsudzoval, pričom pri príležitosti *Gay pride* v Ríme roku 2000 na protest odišiel z mesta do Castel Gandolfo s komentárom, že nebude v jednom meste a ešte navyše v jubilejnom roku s takými aktivitami. *Gay pride* označil za urážku osobnú, aj urážku kresťanov a za odporujúci prirodzenosti.

<https://eu.seacoastonline.com/story/news/2000/07/09/pope-denounces-gay-pride-parade/51310904007/>

Súčasný pontifikát nás naopak vyzýva nie pred sodomitmi utekať, urážať sa na ich aktivity a strániť sa ich, ale vítať ich, začleňovať a požehnávať. Rozpor je teda zrejmy. Avšak nie samozrejme pre tých, ktorí sa vedia dialekticky, tekuto a flexibilne prispôbiť. Pevne verím, že väčšina toho kléru, ktorý dnes nekriticky adoruje pápeža Františka (a predtým rovnako adorovala Benedikta XVI.), by v prípade zázračného a neočakávaného zvolenia nejakého ultrakonzervatívneho Pia XIII. okamžite vynašla takú hermeneutiku kontinuity, ktorá by tak prepojila jeho učenie s učením pápeža Františka, žeby sme zostali stáť v nemom úžase a s otvorenými ústami.

Kritérium modernistického katolicizmu (a logicky asi aj otca Kramaru) je jasné: je to tekuté kritérium, ktoré sa prispôbuje aktuálnym zmenám vo Vatikáne a jediným referenčným bodom pravovernosti sa tak stávajú dobre vyšportované duchovné nozdry, ktoré dokážu zachytiť a spracovať aj ten najmenší závan zmeny, bez ohľadu na predchádzajúce učenie Cirkvi a bez ohľadu na nemožnosť jeho menenia. Aj keby to bol závan

pomýlený. Presne v duchu kuriózneho výroku (nech už by bol jeho autorom ktokoľvek, nezabúdajme na slová sv. Pavla: Aj keby prišiel anjel z Neba...), že *„je lepšie myliť sa s pápežom, ako mať pravdu proti nemu“*.

Tento bludný výrok, ktorý uráža Boha – Večnú Pravdu, kladie možné omyly cirkevného úradu nad túto Pravdu. Pokiaľ je Boh Pravda sama, ako môže niekto vôbec uvažovať o kladnom hodnotení omylu, čiže bludu len preto, že ho povie nejaký človek, nech by to bol ktokoľvek? Pokiaľ sú nejaké pápežove výroky v rozpore s nemenným učením Cirkvi, tak len človek, ktorému je ľahostajný Posledný aj osobný súd konaný Bohom – Večnou Pravdou, sa ich bude pridŕžiavať z falošnej poslušnosti a úcty k úradu.

Keď sme teda takto v najstarších slovenských katolíckych novinách vyzývaní, aby sme priznali farbu a obliekli si dresy, treba nám k tomu dodať i objektívne kritériá na posudzovanie katolicizmu, ako správne podotýka aj otec Kramara, avšak on ich nedodáva.

Nestačí totiž len deklarovať odpor k údajnej „vlastnej pravde“. V konečnom dôsledku nikto z nás „vlastnú pravdu“ nemá. Na to sme, úprimne povedané, príliš slabé páky. Všetko sme zdedili po predchádzajúcich generáciách a len málokto z nás sa zmôže počas života na nejakú, čo i len trochu originálnu myšlienku. Čiže obavu pred „vlastnou pravdou“ môžeme pokojne odložiť do almáry. My si vyberáme medzi rôznymi „pravdami“ a Pravdou, ktoré tu boli už dávno pred naším narodením. Jediné, čo sa od nás chce, je rozumom posúdiť objektívnosť a logickosť predkladanej pravdy, pokiaľ ide o pravdy prirodzené, alebo pomocou Božej milosti prijať Pravdu nadprirodzenú a chrániť jej nemennosť.

Túto Pravdu nám Cirkev (všetci pápeži a všetky koncily, nielen ten posledný) uchováva a zhromažďuje v nemennom Poklade viery a všetko, čo by bolo v rozpore s týmto pokladom je bludom, nech by ho hlásal ktokoľvek. Chce otec Kramara rozpoznať takto katolíkov ako katolíkov? Na základe ich vernosti Pokladu viery? Alebo chce, podobne ako pri veľkom pandemickom cvičení len „poslušných“ katolíkov, ktorí papagájujú čokoľvek aktuálne, nech je to aj v rozpore s nemennou vierou, katolíckym učením, či dokonca aj s elementárnym zdravým rozumom, logikou a princípom sporu?

Takže správne: Prosím vás pekne. Oblečme si dresy.

BM

Zdroj: Katolícke noviny, titulný ilustračný obrázok, zdroj – youtube.com

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/otec-kramara-vyzyva-v-suvislosti-s-viganom-aby-vsetci-priznali-farbu-ci-su-katolikmi-alebo-nie-mysli-tym-skutocne-vsetkych-a-co-si-pod-katolikom-vlastne-predstav/>